

Zplod'me Krista skrze svá manželství

Martin Klusůň

Zplodíme Krista skrze svá manželství

Martin Klusoň

(Praha, duben 2006)

Otče, přicházíme před Tebe dnešního dopoledne. Prosím Tě, abys nám pomohl utiřit mysl a zkrotit i naše těla. Dej nám vystihnout svůj záměr s námi. Dovol, aby Tvé Slovo přišlo a přineslo do našeho života změnu. Abychom odešli jiní. Aby to, co budeme dělat dnes odpoledne, zítra i pozítří, bylo jiné než to, co jsme dělali včera a především. Halelujah. Prosím Tě, Pane, pomoz nám, abychom byli svobodní a chodili v pravdě a ve světle. Dej, abychom nejenom chodili do křesťanské církve, ale abychom žili Tvůj život, abychom žili způsobem, jakým žil Ty sám. Prosím Tě, požehnej toto slovo, dej nám uši ke slyšení, mysl k porozumění a vůli ke konání. Amen.

Bůh vám všem mocně požehnej. Už nějakou dobu mám na srdci mluvit o manželství. Byl bych rád, kdybychom tomuto tématu věnovali trochu času. Jestli se potřebujete protáhnout, otevřít okno nebo se pohodlně usadit, tak teď je na to správný čas. Postavte se, protřepete se, protože pak budeme chvíli sedět. Otevřete, prosím, okno. Vůbec nevádí, když je nám trošičku zima. Je to lepší, než když je nám moc teplo. Jestli máte tvrdé židle, dejte si pod sebe svetr... Tak, prosím, už se zkusme uvelebit. Řekněte svému tělu, že teď nikam nejde, že může v klidu sedět, ono bude rádo. Prosím taky děti, aby se posadily a dělaly, co mají.

Tak tedy manželství. Budeme se pohybovat na třech rovinách. Poprosím vás, abyste zkusili v duchu udržet všechny tři zároveň. Abyste rozuměli, že vždycky, když mluvíme o jedné, mluvíme i o těch ostatních.

První rovinou je „manželský“ vztah Krista a církve. Druhou rovinou je duševní/duchovní vztah manželů. A třetí rovinou je „biologie plození“ neboli přirozený vztah muže a ženy. Když mluvíme o praktických věcech v manželství, vždycky se velmi konkrétně dotýkají vztahu Krista a církve. Když mluvíme o vztahu Krista a církve, je to něco, co velmi konkrétně mluví do našeho každodenního života v manželství. Možná si někteří z vás říkáte, že jste tady dneska zbytečně, protože nejste ženatí nebo vdané. Vůbec ne. Protože i vás se manželství týká.

Týkají se vás přinejmenším principy manželství, abyste porozuměli Boží mysli.

Manželství má být svaté. Sváté, tedy oddělené pro Boha. Bylo Bohem ustanoveno a má naplňovat Boží záměr. O čem je tedy manželství? Řeknu úplně jednoduchou věc: o vztahu. Bůh dal dvě jednotky. Dvě jednotky, které spolu mají vztah, a tím, že spolu mají vztah, se budou rozmnožovat a budou plodit. To je základní myšlenka. Řeknete si: No, to je hodně naturalistické, hodně zjednodušené. Až by se řeklo, že to není o člověku, že to je vlastně o každé „jednotce“, třeba o zvířatech. Pozor, pokud udržíme mysl vysoko, pochopíme, že rozmnožování a plození je velmi duchovní záležitost. Pojdme však dál. Je důležité, abychom rozuměli, co měl Bůh na mysli. Když stvořil manželství, měl na mysli, aby se muž a žena rozmnožovali a zaplnili zemi. To byl první příkaz, který jim Hospodin dal. Viz Genesis 1:28. Druhý příkaz byl, že mají vládnout a podmanit si zemi, ale o tom jindy.

Bůh hledal dvě jednotky, které budou díky vzájemnému vztahu a jednotě schopny zplodit ŽIVOT. Mluvíme o třech rovinách – přirozené, duševní a duchovní. Musíte vědět, že Bůh vás dal dohromady proto, abyste se stali jedno a produkovali život. Je to tak? Když se podíváme třeba na rovinu vztahu Krista a církve, jsou to také dvě entity, dvě jednotky. Stejným způsobem byly dány k tomu, aby vzájemnou jednotou, určitým intimním vztahem, spolu plodily život. Tyto obrazy jsou platné na všech rovinách. Musíme mít ale čistou mysl, abychom mohli takto hovořit. Bůh chce, aby církev a Kristus měli intimní vztah. Nebojme se toho. A aby z toho intimního vztahu, ze sdílení, z obecnství, vznikl život.

Vidíte, zdánlivě přirozená věc platí na duchovní rovině. Když se zase vrátím do přirozené roviny, hned je nám jasné, proč je absolutně nemyslitelné, aby do manželství vstupovaly dvě osoby stejného pohlaví. Protože k tomu nebyly stvořeny. Na přirozené rovině je to naprosto zřejmé. Nebyly stvořeny tak, aby byly schopny produkovat život. Dvě osoby stejného pohlaví nemohou zplodit život. Někteří křesťané přemýšlí a říkají: „Je to hřích, v Bibli se říká, že to je hřích. Ale nevíme přesně proč, když se mají rádi...“ My říkáme NE! Je to zásadně špatně, protože to totálně nabourává celý koncept, původní myšlenku. Dva lidé k sobě přicházejí proto, aby plodili život. V přirozeném, v duševním a v duchovním. Nejprve v přirozeném, potom v duševním, a potom v plnosti. Pokud je tento obraz nabouraný na jedné rovině, nebude fungovat ani na těch dalších. Proto bychom jako společnost neměli

akceptovat jakoukoliv alternativní formu „manželství“. Možná si říkáte: To se nás netýká. Ale pozor, „alternativní formy manželství“ zpětně nabourávají i obraz o heterosexuálním manželství. Tvrdí, že lidé se dávají dohromady proto, aby uspokojili své touhy. Spousta manželství ve světě, ale bohužel i v církvi, vzniká s touto představou. A když mé touhy přestanou být uspokojovány, manželství s „klidným svědomím“ opustím, protože pozbylo významu.

Každý, kdo vstupuje do manželství, by si měl uvědomit záměr, se kterým bylo manželství dáno. Bůh manželství nedal proto, abyste se měli dobře. Abyste si užili. Aby vám to bylo příjemné, abyste měli kamaráda, abyste si měli s kým povídat. Bůh je dobrý, a proto všechny tyto věci dal jako součást manželství a vztahu vůbec. Opět na všech rovinách. **Ale pokud se uspokojení nás samých, naše přátelství stane naším cílem, minuli jsme Boží záměr a nenaplnili Jeho představu.** A mimochodem se z toho nenasytíte. Možná zjistíte, že můžete mít velmi dobrý čas. Zjistíte, že máte přítele, máte partnera, máte kamaráda. Ale to je málo. Bůh vás povolal do manželství proto, že každý z vás, manžel i manželka, má svůj díl.

Víte, Bůh nám v přírodě ukázal, že mohou existovat třeba rostliny nebo primitivní živočichové, kteří jsou schopni rozmnožovat se sami ze sebe. To znamená, že nepotřebují protějšek. Ukázal nám, že to je možné. Stejně tak to Bůh mohl udělat i s člověkem. Mohli jsme být neutrální bytosti, které by jednou za čas samy ze sebe zplodily potomka. Ale Bůh to tak nezamýšlel, protože On sám tak nefunguje. Bůh sám potřebuje vztah. Proto o sobě říká, že je Láska – mluví o vyšší rovině vztahu. Jestliže si udržíte mysl v Kristu, uvědomte si rozdíl mezi mužem a ženou, v přirozeném, v těle. Těch rozdílů je mnoho. Některé jsou jednoduché a některé jsou komplexní. Třeba ruka. Porovnejte ruku muže a ženy. Jsou rozdílné. Z nějakého důvodu. Z nějaké příčiny. Z nějakého záměru. Bůh dal dvě bytosti, které jsou různé, a tím, že se prolnou, když jsou spolu, a využijí to, co má každá z nich, jsou schopny plodit život. Rozumíte mi? Na přirozené rovině je to jasné. To je jenom cvičení z biologie. Banální, jednoduché, kterému rozumíme. Ale v duchu a v duši to funguje stejně.

Manželka do života přináší svůj díl. Manžel přináší svůj. Proto se manžel nesmí snažit, aby se z manželky stal druhý manžel. V těle to taky tak není. Žena zůstává ženou, muž zůstává mužem, a skrze to jsou schopni plodit, řekněme, děti. V duši a v duchu, ve službě, kterou máme v Bohu, musíme plodit Krista. Abychom zplodili Krista, potřebujeme

podpořit jeden druhého – v jeho darech, v jeho schopnostech, v jeho službě. Jeden bez druhého nejsme schopni naplnit Boží záměr manželství. Není možné, aby si muž řekl: Když nechceš mít děti, tak si je neměj, já je budu mít stejně. To nejde. Zrovna tak manželka. To platí i v duchovní rovině, i v tom záměru, ke kterému vás Bůh povolal. Nemůžete si říct: Nebudu se o něj/o ni starat, vyprodukuji život sám. Pokud ještě nejste v manželství, Bůh dává své zaopatření, které funguje podobně, abyste mohli naplňovat Jeho záměr.

Dobrá, pojďme dál. Nadále si uvědomujme, že mluvíme současně na třech rovinách. Bůh dal, aby každý plodil podle svého druhu. Co to znamená? V přirozeném to, že pokud jsou jedinci rozdílného druhu, nejsou schopni zplodit potomka. Třeba kočka a pes. Je to tak? Fyzicky to nejde. Příroda se brání a říká: Tudy cesta nevede. Je to tak? Různé druhy tedy nejsou schopny zplodit život. Co z toho plyne pro nás? To, že musíme mít dva jedince stejného druhu. Musíme oba dva hledat stejného Boha. Potřebujeme oba hledat Hospodina. Chodit ve stejném Slovu, protože teprve potom jsme schopni zplodit život. Proto je to tak důležité. Proto na to tak velmi dbáme, když mluvíme s mladými lidmi nebo s lidmi, kteří by chtěli vstupovat do vztahu. Říkáme jim: „Záměrem, smyslem vztahu je zplodit život.“ Protože vidím, že mnohá manželství tento záměr opouštějí. Lidé vstoupí do manželství a najednou ten původní záměr potratí. Jako by pominul. Místo produkování života se děje něco jiného. Ale k tomu manželství nebylo dáno.

První předpoklad k tomu, abyste byli schopni produkovat život, je biologický. Musíte mít partnera podle svého druhu. V těle to je jasné. Musíte mít člověka, abyste zplodili člověka. V duševním a v duchovním to platí stejně. Na duševní rovině, když se potkají lidé, jak se říká, stejně zaměření, stejně smýšlející, stejně naladění, mohou, řekněme, něco zplodit. Je to tak? Tak to Bůh dal. A proto jsou určitá manželství, která jsou na duševní rovině úspěšná. Zplodila děti a zplodila i něco užitečného. Proto i některá manželství nevěřících vypadají, že fungují. Ale třetí rovinu přitom vůbec nenaplnili. Tu nejpodstatnější. Tu, ke které byli povoláni. Protože nejsou stejného druhu jako Kristus, nemohou zplodit Krista. Rozumíte mi? A tak máte tři možnosti. Stát se druhem, který není v Kristu, najít si stejného partnera a zplodit něco, co není Kristus. Nebo zůstat v Kristu a spojit se s někým, kdo není stejného druhu, a tak se připravit o schopnost společně zplodit Krista. A nebo, a to je ten ideální případ, vybrat si partnera v Kristu a z vašeho obecnství zplodit Krista.

S Bohem je to stejné. Pokud chce zplodit Krista, nemůže jen tak s kdekým. Protože Hospodin funguje podle stejných zákonů. Kristus má símě. Má Slovo. On sám je tím Slovem. Ale potřebuje někoho, kdo je stejného druhu jako On a kdo je schopný to símě přijmout. A to je církev. Ale ne lecjaká církev. Rozumíte? Proto Bůh hledá lidi. Hledá srdce. Lidská srdce. Bůh se nemůže „rozmnožovat“ s mrtvými. S mrtvými „nespasenými“. Ale ani s mrtvými „věřícími“. Bůh potřebuje odpovídající půdu. Copak o tom nemluví? O čem si myslíte, že je podobenství o rozsévači? Stejné principy, stejné zákony, stejné myšlenky. Rozumíme tomu, že Bůh přichází a rozsévá símě. Símě padne na různou půdu a ta přinese, nebo nepřinese ovoce. Bůh mluví o našich srdcích. Podle svých zákonů nám dává schopnost přijmout Boží slovo. Abychom byli schopni přijmout život, který je do nás vložen, a zplodit život. Bůh se omezil tak, že sám ze sebe není schopen zplodit život. Že k tomu potřebuje nás.

Nejprve tedy musíme rozumět tomu, proč jsme vstoupili do manželství, k čemu nám bylo dáno. A potom si řekněme: Dobře, s tím záměrem jsme ztotožnění. Rozumíme mu a chceme podle něj jít. Bůh nám skrze věci všude okolo nás ukazuje tento základní princip, svoji touhu, svoji potřebu. Shodneme se na tom, co jsem až dosud říkal? Můžeme to položit jako základní kámen? Dobrá, položme to jako základní kámen našeho povídání: **Bůh dal dvě entity, které jsou každá jiná, a ve své různosti jsou stvořeny k tomu, aby mohly společně zplodit život.**

Než jsem přišel kázat, zaznívalo tady dnes opakovaně jedno slovo. Víte které? Láska. Kdokoliv vystoupil, zmínil se o ní. Láska je to, o čem tady mluvím. Láska je opak soběstřednosti. Láska je důležitá podstata manželství a vztahu. Musíme si však dobře nadefinovat, co to je láska. Hodně nám v tom pomůže 1. Korintským 13. Tam je láska velmi dobře definována. Nesmíme si začít vymýšlet svoje vlastní definice lásky. Láska na každé rovině znamená něco jiného. A problém je, že se zaměňuje. Přijde mladík a řekne: „Mám tě rád.“ Vždycky byste se ho měly zeptat: „Na jaké rovině hovoříš?“ Pochopitelně by vám nerozuměl, a pokud ano, nepřiznal by to. Ale víme, jak to je. Jestliže není duchovní, ani na té duchovní rovině hovořit nemůže. Pokud je tělesný, mluví tělesně. Když říká láska, mluví pouze o tělesné touze. Jako když říkáte, že milujete kuře s bramborem. Nechystáte se pro to kuře obětovat, nestaráte se příliš, jak se mu daří, a už vůbec vám nejde o jeho dlouhodobou budoucnost. „Milujete ho“ proto, že vás dokáže nasytit, uspokojit vaše chuťové buňky. Mnohé frustrace vycházejí z rozdílných očekávání.

Ženy od vztahu většinou hodně čekají. A muži říkají: „Miluji tě,“ aniž by si plně uvědomili oběť, která za těmito slovy je.

Když lásku povýšíte, funguje stejný princip, ale na vyšší rovině. Intimní vztah a touha něco zplodit, ale už nemluvíte jenom o těle. Hodně jsem na toto téma přemýšlel. Jen nevím, jak o těch věcech mluvit. Spoléhám na to, že se držíte v Kristu. Protože ty principy jsou zdánlivě tělesné, ale jsou velmi hluboké. Když Bůh říká v Timoteovi, aby se žena poddávala muži a muž aby miloval ženu, je v tom hloubka a zjevení na všech třech rovinách. Řeknu vám jednoduchou věc. Kdyby mezi manžely nefungoval tělesný vztah, nemohli by zplodit děti. Stejně tak, pokud mezi nimi neproudí láska, ta vyšší láska v Kristu, nemohou zplodit Krista. Amen? To znamená, že se obírají o schopnost plodit Krista. A nejde to obejít. Bůh to zařídil tak, že to neobejdete. Dá se něco předstírat, je možné být aktivní, ale život to není. Proto když vidím, že někde chybí život, vím, že se něco děje v manželství. A naopak. Je velmi naivní si myslet, že pokud mi nefunguje manželství, mohu dál produkovat život a být činný ve službě. Mohu pracovat, jak chci, vydat se v upálení, ale je to jenom jako prázdný dunící zvon.

V poslední době bylo v našem středu uzavřeno mnoho nových manželství. Kdyby se mě teď někdo ptal, jak se jmenujeme, tak mu řeknu, že jsme třeba „Svatá církev svateb“ nebo něco takového. 😊 Nezapomeňte však na to, že vás Bůh povolal do manželství s konkrétním záměrem. Bůh vás všechny povolal do manželství s konkrétní vizí, s konkrétním požadavkem. Očekává, že budete na všech třech rovinách fungovat a budete mít lásku. A že tou láskou na nejvyšší rovině překonáte věci, které vám brání mít lásku na ostatních rovinách. O čem mluvím? Víte, ďábel tyto principy zná také. Ví, že jste schopni zplodit život. Ten potenciál máte. Co udělá ďábel, když nechce, aby byl zplozen Kristus? Když nechce, aby se rozmnožil Boží lid? To snad vědí i naše malé děti. Myslím, že kdybych se dětí zeptal, tak mi odpoví. Co tedy udělá ďábel, když nechce, aby byl zplozen Kristus? Začne hubit malé děti. Stejně jako když přišlo slovo o tom, že přijde vysvoboditel. Co udělal faraón? Začal hubit malé děti. Šel po plodu života. Protože věděl, že v tom je jeho zahynutí. Proč si myslíte, že faraón hubil malé děti? Protože už měl moc otroků? Říkal: „Už je tady zbytečně moc otroků.“ Ne. Proč tedy? Ze strachu. Báł se, že z nich bude vojsko. Rozumíte? Báł se, že z nich bude vojsko a že se obrátí proti němu a sesadí ho z trůnu. Chápete to?

Víte, to je jedna z věcí, které mě fascinují na Bibli, a vůbec na Bohu. Můžete mluvit o čemkoliv, projít celou Bibli, a všechno sedí. Hraje to spolu. Navzájem to do sebe zapadá jako puzzle. Mluvíte o manželství, vrátíte se k faraónovi, a hle, všechny myšlenky, o kterých hovoříme, jsou naplněny a ukázány z jiného úhlu.

Ale pojďme zpátky. Mluvili jsme o d'áblu, který se bojí o svou existenci. Bojí se, že bude sesazen, a tak drží lidi v otroctví. Dívá se a říká si: Nebezpečí je v tom, že zplodí syny. Pokud zplodí syny, tak to je moje smrt. To je moje záhuba. To, co se stalo v Egyptě, bylo prorocké. Bylo to prorocké. Protože d'ábel věděl nejenom to, že zplodí syny, ale že zplodí konkrétního syna. A pokud se povede zplodit toho konkrétního syna, tak je to faraónova zkáza. A stalo se. Stalo se. Bůh zachoval svého syna. Osmdesát let poté, co se narodil Mojžíš, přišel faraónův konec. Izrael se vytrhl z Egypta. Tento konec se ale započal tehdy při zplození života v jedné rodině, která se bála Boha víc než faraóna. Mojžíšovi rodiče chodili v Bohu a věřili v Boha. Nebyli to obyčejní Izraelci. Věřili Hospodinu. Věřili, že je špatné sáhnout na to dítě, věřili, že v tom může být jejich spása. Nepoložili Mojžíše na Nil, aby mu ublížili. Měli naději, že to je pro něj spasení, že to je jeho záchrana. Ale jak? Věřili Hospodinu. Nil, to není jen tak nějaká řeka. Nil není potůček, na který dáte košíček. Vezměte maličké miminko, dejte ho do proutěného košíku a pusťte ho, až tady zase budou povodně, na Vltavu. Na rozvodněnou Vltavu. Nebo na rozvodněnou Labe. S nadějí, že se mu bude dobře dařit. Amen? Oni měli víru a naději. A tak Jochebed poslala svou dceru a řekla: „Jdi se podívat, co se s ním bude dít.“ Jdi se podívat, jak to Hospodin udělá. Věřím, že jim Bůh mluvil. A tak zachovali plod svého života. Ten, který vznikl na té přirozené rovině, abychom to viděli, přinesl vysvobození Izraele. Možná to byl jediný zachovaný syn. Rozumíte?

Co udělal o mnoho set let později Herodes? Co udělal Herodes? Král, který se bál o svůj trůn. Není to úžasné, není to snad stejný princip? Herodes řekl: „Vyjde život, bude zplozeno símě a půjde po mém trůnu. Zmocní se trůnu Izraele.“ Herodes nepochopil, že Kristus převezme trůn na úplně jiné rovině. A tak se stalo, že začal vyvražďovat děti. Šel po plodu. Snažil se zahubit všechny chlapce do dvou let. Protože věděl, že v nich je potenciál. Na základě Božího slova věděl, že v nich je potenciál, že někdo z nich je král, který zaujme jeho místo. A jak je to v duchu? Není to obraz toho, co se děje dnes? Dnes sedí na trůnu král – říkejte mu faraón, říkejte mu Herodes, říkejte mu, jak

chcete. Ale je to ďábel, který vládne a kraluje. Neříká snad Bible, že satan kraluje a patří mu království světa? Avšak my víme, co bude dělat. Bude se snažit držet lidi v otroctví. To zaprvé. Je to tak? Bude vás držet v otroctví. Bude se snažit vás držet, abyste nebyli svobodní. Abyste byli nesvobodní. Abyste nebyli volní. Bůh nás povolal, abychom byli volní. Ne proto, abychom hřešili. Nejsme povoláni ke svobodě proto, abychom povolovali hříchu. Jsme povoláni ke svobodě, abychom svobodně sloužili Hospodinu. Místo toho se však necháváme „faraónem“ a jeho lidmi svázat. Necháváme se svázat a nedopouštíme plně rozvinout naši svobodu, tak abychom ve svobodě přinášeli život. Halelujah.

Prohlédněme. Prohlédněme jeho záměr, prohlédněme ten podvod. První, z čeho se potřebujeme prolomit, je nesvoboda. Potřebujeme se „vzepřít v poddanosti“. Víte, Jochebed se vzepřela nařízení. Jochebed se vzepřela, když si řekla: Oni tvrdí, že tak to musí být. Ale já tomu nevěřím. Nemohla se postavit s mečem a začít bojovat proti faraónovi. Přesto se svým způsobem vzepřela a skrze její vzepření přišlo vysvobození. Může se zdát, že jste uprostřed otroctví, uprostřed otroctví hříchu, těžkých věcí a kdovíčeho. Možná máte tisíc výmluv. Jsem prostě takový, moji rodiče byli takoví, okolnosti jsou takové... Bůh však říká, abychom se vzepřeli. Abychom se vzepřeli a ubránili své símě.

Možná si říkáte: Zapomněl na manželství. Kdypak se asi vrátí? Ne, ne, to je celé o manželství. Protože faraón, Herodes, jinými slovy ďábel, se vám i v této době na úplně jiné rovině bude snažit zabránit, abyste zplodili Krista. A udělá pro to všechno. Už rozumíte? Vždycky se říkalo, že ďábel jde proti manželstvím. Zvláště proti těm křesťanským. Ďábel nechce manželství. Proč? Protože rodina je základ státu? Ne. Ďábel ví, že pokud se vzepřeme, tak je to jeho smrt. Ďábel ví, že na konci věku budou zplozeni synové – o dvacet knih dále, ale pořád mluvíme o tom samém. Budou zplozeni synové. O čem mluví pacholík? Že budou zplozeni synové, přijdou a strhnou ho z nebe, z jeho trůnu. Vystoupí na nebesa a tam budou bojovat s ďáblem. Možná jste nevěděli, že ďábel je v nebi. Myslím, že by to devadesát devět procent lidstva překvapilo. Kdybychom se zeptali: „Víte, kde je ďábel?“ – „V nebi.“ Myslím, že by to byl pro ně šok.

Synové vstoupí na nebe, strhnou vládu ďábla a nastolí vládu Boží. V přirozeném na to bylo mnohokrát ukázáno. Obrazy jsou k tomu, abychom porozuměli Božímu záměru a abychom pochopili, jaké je naše povolání. Někdo mi říkal: „Víš, tenhle bratr, ta skupina chce dělat to a tamto. On dělá tohle a teď plánuje tamto.“ Říkám: „Klidně může.

Jestli smýšlí tak nízko, ať to klidně dělá.“ Můžete si dělat, co chcete. Můžete si se svým životem dělat, co chcete. Můžete stavět, budovat, cestovat, můžete dělat, co chcete. Záleží, kde je váš záměr. Pokud je váš záměr v nebi, nechte ostatní, ať naplňují světské cíle. Je dost zcestovalých, přestudovaných a já nevím, jakých lidí. Amen? Zhruba šest miliard mínus ty miliardy, kterým se to nepodařilo. To všechno jsou ambice, které jsou v pořádku, ale jsou nízké. Už jsou dávno naplněné. Nejlepších hokejistů už tady bylo! Rozumíte mi? Chci říct: Pojďme využít povolání, které pro nás Bůh má.

Pojďme se teď podívat zpátky na jiné roviny manželství. Existuje zvláštní efekt, který se týká novomanželů. Spousta věcí je nových. Spousta věcí je nových, pozitivních, je to příjemné. Nejste sami doma. To je prima. Má to ale jeden háček. Možná jste si toho nevšimli, možná jste to ještě nezjistili, zvláště vy, kteří jste spolu opravdu jenom chvíli. Najednou nejste sami. Byli jste zvyklí vždycky se zavřít a být sami, najednou se doma zavřete, a nejste sami. On tam pořád je, ona tam pořád je. Jenom si chce povídat, a najednou čas, který jste měli, je nějak pryč. Je to tak? Nebo jste to ještě nezjistili? Už jste to zjistili, že? A říkáte si: Nestíhám. Proč vlastně nestíhám? Co dělám? Nic nedělám. Jenom JSEM s ním nebo s ní. ☺ Je to tak? Počkejte, až to zjistíte. Najednou nechápete, co se děje, a musíte čerpat z rezerv, o kterých jste netušili, že je máte. ☺ Je to tak. Vztahy něco stojí. Můžete udělat dvě věci. Buď se v tom uspokojíte a řeknete si: Umím v tom chodit. Umím chodit do práce, umím si večer popovídat, umím večer udělat bramborové placky, umím to a v sobotu umíme tamto a v neděli prostě jdeme na shromáždění... Najdete způsob, jak spolu projít životem, ale úplně jste zapomněli na původní záměr. Najednou zapomenete na svůj záměr hledat Hospodina. Kam se to tam ale má vejít? Intenzivní hledání Boha? Kam se to má vejít, když mám starosti tu s dcerou, tady zase se synem. Tady mám to, tady mám tamto. Ale náš záměr takový nebyl. Nevím, jestli jste si to dobře uvědomili, když jste šli do manželství. Záměr vašeho manželství byl, že vás Bůh uschopňuje. Bůh vás povýšil na rovinu, kdy jste schopni vykonat víc a zjevit obraz Boha ve větší míře. Ukázat světu obraz a záměr, který má Bůh. Nejen zplodit přirozené děti. Ale zplodit Krista. Zplodit spravedlnost. Mít domov, být pohostinný. Nikdo nemůže být starší, pokud nemá rodinu. Není schopen pochopit základní mechanismy. Neví, jak funguje zaopatření.

Muž má občas tendenci, zvláště když vidí slabost ženy, myslet si, že on je tou silou. A potřebuje doma vyrobit druhého muže. Ženo,

vzmuž se! Jenomže je potřeba mít na paměti Boží záměr a vědět, co se děje v duchu. Myslíme si, že ďábel je někde pryč. Na dovolené. Stará se o něco jiného. Nezajímá ho naše manželství. Jsme tu jenom já a můj partner. Ale nemylte se, eminentně ho zajímá vaše manželství. A má eminentní zájem na tom, aby ho rozbil. Aby způsobil rozpad, rozklad. Pokud si to nemyslíte, tak to je první krok k tomu, aby se to stalo. Když si myslíte, že jste v pohodě. Ó, my duchovní. Ó, my zralí. Rozumíte mi? Nenechte se oklamat. Nenechte se oklamat. Vedeme boj. Boj a rozhodování na denní bázi.

Pokud vaše oči nebudou otevřené, tak se podíváte na svého partnera a uvidíte ďábla – nepřítele. Řeknete: „Ty za to můžeš. Ty za to můžeš. Ty jsi příčinou.“ A nevšimnete si, že to celé na pozadí někdo řídí. Že to celé proti vám někdo pečlivě nastrojil. Musím vás varovat, draží novomanželé. Čím dál půjdete v Kristu, čím intenzivněji půjdete po Božích věcech, tím intenzivněji ďábel půjde po vás a po vašem manželství. Jestli si myslíte, že o naše manželství s Kristýnkou nemusíme bojovat, že nám to jde samo, tak to není pravda. Není to pravda. Přichází proti nám spousta útoků zleva, zprava. Shora, zdola. Ale tím, že naše manželství prošlo různými věcmi, různými zkouškami, je o to intenzivnější, o to pevnější, o to stabilnější. O to je víc schopno produkovat Krista. Nedělám si iluze, že nebudeme procházet různými tlaky. Víte, třeba na dnešní oběd se mi podařilo domluvit čtyři návštěvy najednou. To jsem celý já. Kristýnka se mě zeptá, co budeme dělat příští týden, a já jí sdělím svůj plán. Pak mi řekne: „Tatínku, teď mi zkus říct, který den bude co. To se tam totiž absolutně nemá šanci vejít. A mimo jiné jsi mi sliboval, že příští týden budeš mít víc času, že bychom mohli být chvílku spolu...“ Rozumíte mi? Na dnešek jsem domluvil čtyři obědy. Jeden našťastí zrušil někdo jiný, jeden se přesunul a je z toho večere. A nakonec to stejně dopadlo tak, že to je ještě úplně jinak. Takové věci se dějí, občas něco zapomenou, něco neudělám. Potenciál na konflikt je za každým rohem. (Pochopitelně si život můžete nastavit tak, že lehce funguje, nic moc neprodukujete, jen si tak užíváte a divíte se, o čem mluvím. Ježíš se taky mohl stát úspěšným tesařem, být na všechny milý, občas udělat zázrak, dožít se vysokého věku... Anebo do toho jdete naplno, a budete prožívat různé zápasy.)

Sestry, občas se nám, mužům, něco nepovedlo. Občas jsme vzali pluh, koně a šli orat. A mimochodem poorali manželce tulipány. Nějaké tulipány – co s nimi? Takoví občas jsme, je to tak? Rozumějte nám, ženy, prosím. Chápejte, že to nebyl náš záměr. Nešli jsme orat tulipány.

Stalo se to jaksi mimochodem, díky naší necitlivosti se nám nepovedlo uvědomit si, že tam jsou taky tulipány. Někdy vidíme velkou vizi. Oči upřené vzhůru. Nějaké přízemní věci jako nákup na sobotu nás opravdu netíží... Rozumíte? ☺ V tu chvíli je potřeba mít na mysli vyšší záměr. Pokud vím, k čemu tady společně jsme, nemůže nás přece nic takového rozhodit. Přece mě sobotní nákup nebo poorané tulipány nemůžou vytrhnout z Božího záměru. Rozumíte?

Někdy se dostaneme s Kristýnkou do určitého tlaku, kdy se mně nebo jí nepodaří něco ustát. Nepodaří se rychle zjistit, co se děje v duchu. Najednou máme chvíli pocit, že se na sebe neumíme usmívat. Jedete někam autem a někdo zapomněl vzít papuče. – „Vždyť jsem ti to říkal(a).“ Dokážete v tu chvíli rozpoznat, co se děje? Dokážete rozpoznat duchovní pozadí vašeho primitivního sporu? Většina sporů, devadesát devět procent z nich, když se na ně podíváte perspektivou vašeho povolání, jsou absolutní hlouposti. Amen? Jsou to absolutní hlouposti. Nemají žádný význam pro věčnost. Papuče, sobotní nákup. – „Říkal jsem ti, vezmi okurky.“ – Nemám okurky.

Manželství je potřeba budovat, pracovat na něm. Investovat do něj. Manželství není něco, co jste obdrželi při svatbě a samo navěky poběží. Manželství není bez investic. Co je potřeba investovat? Peníze? Sám sebe? Čas? Všechno? Přesně tak. Je to životní rozhodnutí. Něco, co musíte udělat. S čím musíte počítat. Stojí to úsilí. Stojí to peníze. Stojí to vás.

Potřebujete si stanovit laťku, a cokoliv je pod vaši laťku, je nedostatečné. Nespokojte se s tím. Ano, nebudete hned dokonalí. Nikdo není dokonalý. Alespoň zatím. Kromě Krista. Ale můžete si stanovit laťku a říct si, že to, kde jste dnes, vám přece nestačí. To přece nedopustíme. To není to, co nám stačí. Amen? Nespokojte se s tím, že budete na nižší rovině. Ale ptejte se: Plodíme Krista? Jsme ze vztahu, který máme, schopni plodit a přinášet Krista? Jste ujištěni, že plníte Boží záměr?

Takže v čem je potřeba investovat? Základní princip je – musíte myslet na toho druhého. Co to konkrétně znamená? Co konkrétně znamená myslet jeden na druhého? Jsem třeba v práci a přemýšlím o své ženě. Nepřemýšlím o ní jen tak, ale přemýšlím, jak jí požehnat. To je něco, co se stane automatickou součástí vašeho přemýšlení. Najednou zjistíte, že je hodně způsobů, jak požehnat. Uprostřed všech okolností. Porozumíte tomu druhému. Porozumíte tomu, co prožívá. Vžijete se do jeho kůže. A jeho problém pro vás bude důležitý.

Nám, oráčům, se někdy stává, že děláme byznys, víte? Jsem v práci uprostřed jednání a právě se rozhoduje o deseti miliónech: Ztratíme je, nebo to nějak vyřešíme? Je napětí, možná někoho vyhodí, možná toto a možná tamto. Zákazníci píšou nepříjemný dopis. Do toho volá vaše milovaná:

„Ahoj, prosím tě, máš vteřinku?“

„Jo, jo, mám vteřinku, zrovna běžím z jednání na jednání, co potřebuješ?“

„Mám hrozný problém.“

„Co se stalo?“

„Ony jí ty botičky nesedí. Jsou už malý.“

„Který botičky, komu jsou malý?“ (Jak to zapadá do mých milionů? Nerozumím.)

„No, jak jsem ti říkala, že vezmu s sebou malý ty sandálky, protože už je jaro. Tak jsem jí je teď zkoušela a jsou jí malý.“

??? (No tak to nějak vyřeš. Uřež třeba špičku nebo něco!)

Tak se situace jeví z mého pohledu. – Copak nemáš větší problém? Ale vezměte si to z druhé strany. Máme jet někam na misijní cestu. Nebo někam na dovolenou. Poprosím manželku, aby sbalila. Žena všechno připraví, a najednou problém. Problém, který ohrožuje celou naši cestu. Ohrožuje naši misijní cestu možná víc než mých 10 milionů v práci. V práci to vyřešíme, tak či onak. Ale moje žena stojí doma a má problém. Musíte ji pochopit. Toto je její dilema. Fyzicky tam asi někde stojí, má napůl sbalené kufry, má tam dítě, ty malé botičky a malá brečí, že se jí do sandálků nevejdou prstíčky. No, s tím přece nemůžeme jet. Co se mi asi snaží říct? Možná se mi snaží říct, že by potřebovala nějaké koupit, ale teď honem neví kde. A já mám auto v práci. Rozumíte? Najednou dokážete pochopit toho druhého a myslet na něj. To je praktická oběť. Nepřijde vám? Už to není teorie. Už je to praxe.

To znamená, že potřebujete sestoupit z výšin. Nebo vystoupit z nížin. Vylézt z brlohu. Otřepat ze sebe bankovky 😊 a pochopit, že máte společný problém. Máme doma problém. A pokud jej nepřikryji, může se stát, že bude ohrožena misijní cesta. Ne kvůli sandálkům, ale je ohroženo plození Krista. Možná je teď jen vystresovaná, možná je z toho nešťastná a možná potřebuje jenom poradit. Možná potřebuje slyšet: „Víš co, to je v pohodě. Zastavíme se v Brně a já se z Brna nehnu, dokud jí nekoupíme boty.“ Možná to stačí. Rozumíte? Přikrýt ji. Nebo možná stačí říct: „To je problém, rozumím. Já teď sice nemůžu, ale za

hodinu se ti ozvu a probereme to. Vymyslíme, co s botami. Nebo co bez bot.“ Potřebujete chápat toho druhého.

Platí to ale i naopak. Vy máte problém s botami, táta přijde domů a je celý nesvůj. Za dva dny vyrazíte na cestu, máte problém s botami a on přijde nabručený.

„Co ti je, co se stalo?“

„Vrrrrr.“ ... Jsem protivný? ... Ale nejsem protivný. ... „Vrrrrr.“

Co ho trápí, co se stalo? Co se děje? Možná v práci neumí vyřešit nějaký problém. Možná musí někoho vyhodit a je to na něj obrovský tlak. Rozumíte tomu? A já ho mám ještě otravovat s botami? Stejná věc, stejná situace z různých úhlů. Kdo má větší pravomoc, čí problém je podstatnější? O to tady nejde. Jde o to, že máme produkovat Krista. A tak se třeba stane, že mu to neřeknete až do druhého dne. Protože víte, že by vám stejně teď neuměl pomoci, a místo toho mu jdete uvařit čaj a uděláte mu játra na cibulce, protože je má rád. Přestože už jste čaj zabalily do kufru. To je konkrétní oběť. Nebo zase naopak, přijdete, máte v hlavě 10 milionů a vidíte, že tam vaše žena sedí mezi botami. Tak se usmějete navzdory tomu, jak se zrovna cítíte.

Lidé si myslí, že úsměv má být výraz vnitřního nastavení. Z toho jsme dávno vyrostli. Častokrát se usmívám a je to výraz mého pozhledání vůči někomu jinému. A jestli si chcete myslet, že je to pokrytectví, klidně si to myslete. Kdyby mi nebylo úplně dobře a potkal bych na ulici souseda, který mě zdraví: „Dobrý den, rád vás vidím.“ – „Dobrý den, sousede, taky vás rád vidím.“ ☺ A nebo si snad myslíte, že jenom proto, že mi vytekla pračka a vytopil jsem souseda, mám právo říct: „Hmmm, dobrej.“ ☹. Ne. Proč to samé nemůže fungovat vůči našim nejmilejším? Amen? A tak chci být milý a příjemný ne proto, že se tak cítím, ale proto, že chci, aby se tak cítil můj protějšek. Ve všech možných situacích. Příliš často se oháníme svými právy. Chybí nám úcta, chybí nám respektování a pochopení toho druhého. I v manželství. Bůh nám ale jasně říká, že pokud nemáme lásku, nenaplnujeme Jeho záměr. Proč o tom hovořím? Nevěřím totiž, drazí bratři a sestry, že budeme stoprocentně fungovat a naplňovat povolání, která v Bohu máme, pokud nebudeme chodit ve svých manželstvích v lásce. Pokud se nepřekonáme. Pokud neučiníme oběť. Pokud se nebudeme schopni omluvit. Pokud neuděláme to, že pochopíme jeden druhého.

Důležitost věcí se neměří tím, jak je to důležité pro mě, ale jak je to důležité pro budování Krista a našeho vztahu. Kdybyste chtěli se svými dětmi trávit čas a dělat pro ně jenom to, co je důležité

z vašeho pohledu, nikdy byste si k nim nesedli a nevystříhovali papírovou panenku. Nikdy byste to neudělali. Uprostřed toho, kdy jste nejvíc zaneprázdnění. Ale je to důležité. Je to někdy důležitější, a necht' mi vaši nadřazení odpustí, než vaše miliony. Možná v práci řešíte jiné věci než obchodní záležitosti. Ale i když se to jmenuje jinak, je to stejné. U dětí chápeme, že nepotřebují neustále slyšet: „Prosím tě, teď řeším důležité věci.“ Pochopitelně, všechno má svůj čas. Aby si zase děti nemyslely, že se svět točí okolo nich. Když za mnou přijde dítě se svojí konkrétní potřebou: „Tatínku, prosím tě, mohl bys mi to podržet? Abych to mohla zašněrovat?“ snažím se mu vyjít vstříc. Klidně uprostřed řešení svých problémů odložím telefon, klávesnici nebo kládko. Rozumím, proč je to pro tebe důležité, a chci ti posloužit, abych naplnil tvoji potřebu.

Manželka je na tom podobně, pánové. Manželka je na tom podobně. Někdy přijde s konkrétní věcí. S věcí, která vám připadá naprosto nedůležitá: „Cože potřebuješ? Teď?“ A Bůh vás povolá a jdete koupit okurky. Protože jestli je to věc, která ji má uvolnit, pomoci jí a přinést domů pohodu, je to to nejdůležitější, co můžete v danou chvíli udělat. Často nejde o věc samotnou, ale o to, abyste uvolnili svou manželku. Možná má problém. Možná je napjatá z nějaké hlouposti. Okurky! – „No a co, tak nebudeme mít okurky.“ – „Ale když já jsem pozvala někoho na oběd. A slíbila jsem, že bude strouhaná okurka.“ V tu chvíli jde stranou všechno ostatní, pro lásku, kterou máte. Důležitost má najednou úplně jinou váhu.

Řekli jsme si první věc, že myslíme na druhého. Že je pro nás jeho duše důležitá. To samé pochopitelně platí mezi Kristem a církví. Jako nevěsta přijdete za Kristem. V rámci spasení lidstva jsou některé naše věci s prominutím naprosto nicotné. Kristus je však schopný s vámi mluvit, je připravený vám pomoci a je ochotný vás vyslyšet. Pánové, učme se od Krista. Od nikoho níže. Učme se od Krista. Jestli je Kristus ochotný zabývat se věcmi lidstva, a uvědomíte-li si kontext Jeho problémů, tak proč bychom my nebyli schopni se zabývat věcmi našich milovaných. Na druhou stranu, ženy, pro vás je důležité se podívat, jak má fungovat církev. Církev tady přece není od toho, aby ji někdo opečovával. Z toho potřebujeme vyrůst. Nemůžeme zůstat dětmi. Musíme chápat, o co Kristu jde. Co tady vlastně dělá posledních 6000 let. Chápejme Jeho projekt, chápejme, co Ho tíží. Tíží Jej, že odešli služebníci. Jeden po druhém padli. A my za ním přijdeme a říkáme: „Bože, mám veliký problém. Nemůžu zaplatit účet za elektřinu, 2330 korun. To je

strašné.“ Rozumíte? Bůh říká: „Copak nevíš, copak nevíš, že toto jsou věci, které můžeme lehce vyřešit? Neumíš povstat a povznést se nad tyto primitivní žádosti?“ – „Bože, on mě nemá rád, řekl mi tohle. Určitě to myslel takhle.“ – „Pomyslel si tohle, když se na mě podíval.“ – „Bože, on se na mě nepodíval. Udělal to a děti tamto.“ – „A ti tamto a ti tohle.“ Církev se tak někdy chová. Amen? Kolikrát přijdete za Kristem a zeptáte se: „Tak co v práci? Jak se Ti daří, co Tě trápí, co teď řešíš?“ Bůh s velikou radostí řekne: „Ha, tady má někdo zájem. Tady má někdo zájem.“ A začne vám povídat. Církev potřebuje pochopit, že Bůh není její uspokojovatel. Bůh není můj uspokojovatel.

Já, církev, jsem tady proto, abych vytvořila zázemí, aby skrze mě mohl Bůh zplodit život. Žena by měla pochopit, jakou hraje roli. Je povolána spolu s mužem do určité role k určitému záměru. Pokud se ale vy, muži, nenecháte Bohem povolat, nabouráváte tím celý princip. Nabouráváte Boží princip. Celé to stojí a padá s tím, jestli to hraje dohromady. Jakmile to někde někdo nabourá, je to celé pokroucené a pořádně nevíte, jak fungovat. Když muž nemá žádný záměr, neslouží Bohu, jak se má žena stát součástí záměru, který není? To je těžké. Takže muži, měli byste vědět a společně se doma shodnout, k čemu vás Bůh povolává. K čemu vás Bůh volá, kudy jde. Nad čím přemýšlíte? Proč žijete? Jestli je to vaše práce, tak je to málo. Manželka vám má být pomoc rovná. V čem? Co děláte? Co děláte? Co je to, co děláte? Jaké je vaše povolání? Za co vyléváte srdce? Co vám Bůh mluví?

Když se vás žena zeptá, nad čím přemýšlíte, co jí odpovíte? – „Víš, leží mi na srdci Ukrajina. Nevím, jak to tam uděláme. Přemýšlím, co k tomu Bůh mluví. Měli bychom se za to modlit. Co ty na to?“ Vaše žena tak vidí, že stojíte a že bojujete. A chce vás podpořit. Chce udělat všechno pro to, aby vás podržela. Chce udělat všechno, aby vytvořila zázemí. Najednou celý mechanismus funguje. Dává se do pohybu. A produkuje Krista. Vztah v duchu, v duši, v těle. Stane se to vaší touhou, ne zákonem. Když se v Bibli píše, že se žena má poddat muži, nemělo by to být: Uffff, měla bych se mu poddat. No dobře, tak já to teda naplním. Měla by to být její touha: Chci se mu poddat, protože vím, že mu můžu požehnat. Stejně tak muž: Uf, měl bych ji milovat. Tak jdu na to. Rozumíte mi? Mělo by to být tak, že to ve vás přetéká. Že to je ve vás a říkáte si: Jak bych jí vyjádřil svou lásku? Co pro ni můžu ještě udělat? Jak ji mohu lépe zabezpečit?

U nás v práci občas děláme marketinkový průzkum a zjišťujeme, jak nás vidí naši zákazníci. Někdy zákazníci tvrdí, že jako firma děláme

něco špatně. A spousta lidí říká: „Co to je za nesmysl? To není pravda, my to děláme dobře, ti zákazníci jsou mimo.“ Vždycky se snažím říct: „Podívejte se, chyba je v každém případě na naší straně. Buď to děláme špatně, anebo jsme se nepostarali o to, aby věděli, že to děláme dobře.“ Pokud vám nezáleží na tom, že se vaše žena necítí pohodlně v tom, v čem je, jste bez výmluvy. Nemůžu přijít domů, vidět, že ji něco trápí, a jít po svých věcech. Pokud toto uchopíme, konkrétně, prakticky, tak se změní naše životy. Změní se i naše služba. Kolik je tisíc plus tisíc? Dva tisíce? Špatně. Deset tisíc. Protože v Bibli se píše, že jeden zažene tisíc, a dva? Deset tisíc. Tady nefunguje základní sčítání. Kolik zaženou tři? Že by sto tisíc? A toho se ďábel bojí. Ďábel se bojí, že začneme chodit v jednotě. Bojí se, že začnete investovat do jednoty a že se spojíte.

Jinými slovy, zapomeňte na sebe. Prostě na sebe zapomeňte. Opravdu, zapomeňte na sebe. Moc vám to pomůže. Pokud chcete mít dobré partnerství, zapomeňte na sebe. Mějte naději v Bohu, že když zapomenete na sebe, někdo vás najde. Někdo se o vás postará. Vaše přemýšlení by mělo být: Jak mu/jí můžu ještě více pomoci s tím, co dělá? Jak jí ještě lépe pomoci, aby se měla dobře? **Víte, je to o tom, že vnímám toho druhého natolik, že jeho trápení je pro mě důležitější než moje vlastní.** Bůh nám dal obrovskou milost, že to můžeme zažívat. Nebylo to bez kotrmelců a bez placení. Víte, jak je milé, když se přete o to, kdo komu víc požehná? Rozumíte mi? – „Já bych ti chtěl posloužit.“ – „Ne, teď jsem zrovna já chtěla pomoci tobě.“ V tu chvíli se ten motor, ten desetitisícinásobný motor rozjede a začne fungovat a vy můžete podat obrovský výkon. Obrovský výkon v Bohu. Protože najednou se Kristus dostává doprostřed vašeho života. A jako vedlejší efekt jste velmi požehnáni. Stačí vám pak jeden úsměv, který mluví za všechno. Za tím úsměvem stojí hodně. Rozumíte mi? To je ten pokrm, ze kterého se najíte na čtyřicet dní. Ve vašem běhu vám pak stačí strašně málo. Nepotřebujete strávit deset hodin a vyříkat si věci. Zjistíte, že v tom okamžiku, když běžíte vedle sebe, mezi vámi najednou funguje něco, z čeho se dokážete nasytit. Nesmiřte se s něčím menším. Nesmiřte se s tím, že se vás to netýká. Že to zní jenom z kazatelny. Nesmiřte se s tím, prosím vás. To je pro každého z vás. A neposuzuje se to ničím jiným než tím, jak produkuje Krista.

Pánové se měří tak, že se hledí na to, jak se mají jejich ženy. Žena je odlesk slávy muže. Takže když se podívám na něčí manželku, měl bych vědět, jak je na tom její muž. Jestli je to muž, který dokáže zaopatřit, zabezpečit, postarat se. Jestli dokáže vnímat její potřeby a dokáže se

za ni modlit a postit a pozdvihnout ji výše. A tak se nesmiřte s něčím menším, protože jak říká Korintským 13, pokud uděláte spoustu věcí, spoustu skutků, spoustu činů, spoustu důležitého, jestli se rozdáte pro chudé, všechn svůj majetek vydáte, a nebudete-li mít lásku, nebudete-li mít v pořádku manželství, je to k ničemu. A pokud toto víte, budete občas muset ustoupit z těch důležitých věcí a vrátit se na zem a budovat svoje manželství. Ne proto, abyste si budovali hnízdečko, ale proto, abyste budovali schopnost plodit Krista.

Nezapomeňte, že v plození funguje princip, že žena se poddává muži. To je princip. V přirozeném. Žena se poddává muži. A muž má milovat ženu. V duchovním to funguje stejně. Ženy se musí poddat mužům. A dělá se jim to tisíckrát lépe, když je muž miluje. A ony to vědí. Když žena ví, že jeho jediný motiv je láska k ní, lehce se mu dokáže poddat. Dokáže mu vydat svoje srdce. Dokáže mu vydat svoji mysl. Dokáže mu vydat svůj problém. Dokáže se mu otevřít. Rozumíte mi? Protože ví, že když se mu otevře, nebude to použito proti ní, ale naopak k tomu, aby jí její muž pomohl. Někdy to nebude k její spokojenosti, přestože to bude z Boha. Někdy převýší vyšší Boží záměr. Někdy je to o tom, že manžel řekne: „Víš, já tomu rozumím. Navzdory tomu je potřeba jít.“ To máte jako s dětmi. Ty taky někdy řeknou, že už nebudou ťapat. A vy řeknete: „Víš, rozumím tomu, že tě bolí nohy. Mě taky. Ale ještě je potřeba jít.“ Takže někdy to tak je. Ale vy byste měly být schopny se na nás spolehnout.

Pánové, to je naše práce. Měli byste mít takovou historii, že vaše manželka ví, že se na vás může spolehnout. I kdybyste se spletli, tak ví, že se napravíte. Měli byste mít za sebou seznam věcí, kdy vaše žena zakusila: tady mě podržel. Tady pro mě udělal první poslední. Tady se obětoval. Tady udělal krok. Tady udělal toto a tady udělal toto. To vytváří bezpečí, aby se vaše ženy znova mohly opřít o zkušenost: On je muž. Je Boží muž, který miluje Krista, který mě miluje nade všechno, proto můžu přijít se svým problémem. Vím, že mě občas, a mnohokrát se to stalo, nevyslyšel tak, jak jsem chtěla. Nebylo po mém. Ale vím taky, že to bylo proto, že směřoval výše. Musíme to svým manželkám ulehčit. Ulehčeme jim to v tom, že budou vědět, jak uvažujeme. Víte, je strašně lehké ležet na gauči s ovladačem na televizi a manželce vykládat něco o duchovnosti a jejím poddání se. Poddání se čemu, komu? Proč? Nemluvím o tom, že byste si nemohli sednout na gauč a pustit si zprávy.

Chlap ráno vstane v 6 hodin, popadne motorovou pilu a jde do lesa. Rube, rube, rube, přijde v poledne domů, sedne si za stůl a nehne

se. Manželka kolem něj lítá: Vžžžžm – polívka. Vžžžžm – lžíce. Vžžžžžm – druhé. Může chtít sůl, může chtít to, může chtít tamto. – A mezitím jsem ti umyla boty. To je ten správný model. Po obědě si jde klidně lehnout. A manželka dál kmitá a dělá nádobí. On si lehne před barákem a na trávníku půl hodiny leží. Pak se zvedne, zapřáhne koně a jde orat do večera. Je úplně pochopitelné, proč tam hodinu ležel a bylo mu úplně jedno, že žena myje nádobí, zatímco on leží. Rozumíte mi? Nikdo z nich neměl výčitky a těžké svědomí. Každý má svoji práci. Tento model existoval po celá tisíciletí. Najednou je tu ale chlap v paneláku ve městě a musí brzo ráno na devátou do práce. Přejde domů v šest večer, celý unavený, sedne si a chtěl by, aby ho obsluhovali. Má pocit, že už nic dělat nemůže. Zatímco manželka celou dobu odpočívala doma s dětmi. ☺ Najednou ten model přestává fungovat. Najednou se někde něco bouří. A říká: To přece není fér. Proč by to tak mělo být? A odpověď je – tak by to nemělo být. Neříkám, že nutně musíme orat. Ale říkám, že naše žena musí vědět, že je za námi kus práce. Musí vědět, že máme nějaké poslání, nějakou misi, nějakou vizi a že po tom jdeme. Že nás to stojí čas a energii a hodiny nevyspání. V tom okamžiku nám poslouží s ladností a s lehkostí.

Pokud se nám v církvi začne rozpadat jedno manželství za druhým, absolutně nás to vyřadí. Absolutně. Můžu budovat, co chci. Čím víc toho udělám před tím, než se mi rozpadne manželství, tím hůř, protože to celé bude o to větší pád. Rozumíte mi? O to větší bude pád. Čím víc knížek vydám, čím víc evangelizace udělám. Potom si všichni akorát ukážou: Vidíte, další. Rozumíte tomu? A to se týká i celé církve. Chcete se zařadit po boku denominací? Být jedna z denominací, která opustila Krista jako svého muže a vzala si jiného? Copak denominace není nevěstka? Proč o ní mluvíme jako o nevěstce? Protože opustila svého muže a smilní s jinými. Jiní jsou jí hlavou. Má obecenství s jinými. Denominace není podle toho, že má jméno. To je jenom drobnůstka. Je to, jako kdyby si moje žena vzala cizího muže. Všechno, co jsme budovali, se hroučí. Haleluja. Pokud do vašeho manželství přijde nějaké období, které budete muset překonat, zainvestujte do toho. Nebojte se zvednout telefon. Někdy zvedneme telefon a řekneme: Teď je to těžké. Teď je nějaké období, kdy se zdá, že se všechno valí a nedokážeme se tím úplně proboxovat. Ale budeme boxovat. Nehodíme flintu do žita. A probójujeme to. Zvítězíme nad tím a půjdeme dál. Nejen že půjdeme dál, ale jsme výš, než jsme bývali. Ve větší moci, ve větší autoritě, ve větší síle. Pokud nejsou tyto věci v pořádku, nesnažte se jít do služeb

a dělat spoustu věcí. Postavte si základní kameny. Postavte si základní kameny, ale pohlíďte si, abyste chápali, k čemu vám manželství bylo dáno. K čemu vám bylo dáno manželství.

Podporujte dary jedni v druhých. Přirozené i duchovní. Potřebujete je. Rozumějte mi, vy se potřebujete. Často přijdu za svou ženou a ptám se: „Jak to ty vidíš?“ Neptám se na intelekt. Ten mám svůj. Potřebuji vědět, co skrze ni ke mně mluví Bůh. Proto jsem velmi opatrný. Jsem přesvědčený o nějaké věci, že bychom měli nebo mohli dělat to a to, a když nemám jednotu s Kristýnou, pokud o tom není přesvědčená nebo by jí dokonce Bůh mluvil něco jiného, netroufám si ji převálcovat. Z jednoho prostého principu. Možná bych v této věci měl pravdu, ale nepřeválcuji to proto, že bych zahubil její dar a důležitost jejího daru. A tak počítejte s tím, že máte toho druhého, aby vás korigoval. Musíte vyučovat manželky ke spravedlnosti. Abyste slyšeli její dar. Abyste ho našli. Je to sen? Vize? Proroctví? Slovo moudrosti? Podporujte své ženy v tom, aby přinášely slovo do vaší chůze. Mnohokrát jsem byl zachráněn tím, že jsem poslechl slovo, které přišlo skrze mou ženu. Všichni posloucháte Krista. Ale když skrze mou ženu promluví Kristus, tak to musím brát jako slovo Boží. Mnohokrát jsem se spálil, že jsem neuposlechl.

Ženy, poddávejte se, i když nesouhlasíte. Dámy, dejte mužům právo mýlit se. Plně je podpořte v tom, v čem se rozhodnou. Potom, co jste jim řekly, že si myslíte, že touto cestou byste jít neměli. Není nic horšího, než se vydat na cestu, a celou cestu je tahat zpátky. I když se mýlí. Nechte je mýlit se. Pamatuji si na jedny manžele. Mám je moc rád, oba dva. Potkali se s učením o tom, jak se všichni šíleně smějí – Toronto blessing. Ten kazatel o tom napsal, jak je to celé špatně. Biblické verše, proč je to špatně a tak dále a tak dále. Manželka s ním souhlasila. Potkal jsem ho po třech měsících a najednou říká: „Myslím si, že je to z Boha.“ – „Neblázni. Fakt?“ – „Jo, jo.“ Seděla tam s námi jeho manželka a chystala se na cestu. On říká: „Jedeme tam s manželkou.“ Zeptal jsem se ho: „Co jsi udělal s tím kázáním, co jsi napsal? Můžu si ho aspoň vzít?“ – „Hodil jsem ho do koše, je pryč.“ – „A nemáš zálohu, já bych si to chtěl nechat, alespoň okopírovat. To byly tak dobré věci, co jsi mi z toho četl.“ – „Ne, nemám, je to pryč.“ Je vám líto jeho manželky, je vám líto jeho. Máte pocit, že ho podporuje tak, jako ho podporovala vždycky. Říkal jsem si: To snad není možné, jak otočila. Zeptal jsem se: „Jedete?“ A ona: „Ano, těšíme se na tu cestu, jsme sbaleni.“ Potkám je za tři čtvrtě roku a on mi říká: „Člověče, já jsem z toho

vystřízlivěl, my jsme tam byli a bylo to mimo. To jsi měl vidět, co se tam dělo.“ A říká: „Mám pro tebe to kázání.“ Tak se ptám: „Ty jsi ho znovu napsal?“ – „Ne, ale tehdy, když jsem ho vyhodil, manželka potajmu šla a vytáhla ho z koše. Schovala ho do té doby, než se vzpamatují.“ A neřekla ani slovo. Vždycky ho podporovala a já jsem si myslel, že je v tom bludu s ním. Tak se ptám: „Ty jsi věděla, že je to mimo?“ – „Vždycky jsem věděla, že to je mimo, a on věděl, že na to mám jiný názor.“ – „Proč jsi mu ‚nešla po krku‘?“ Říkala: „To není moje role.“ Rozumíte mi? To není moje role. Rozumějte mi. Dejte prostor mužům mýlit se. Nebavíme se o hříchu. Nebavíme se o hříchu. Mluvím k uzavřené skupině lidí. Pokud se muž rozhodne, že někam pojedete, tak ho v tom podpořte a udělejte všechno pro to, aby to byl úspěch. I když předem víte, že tam jet nemáte. A nenaznačujte mu to každým slovem, každým krokem. Plně ho v tom podpořte. Protože se možná mýlíte. Což se může stát. Možná to je z Boha, a vy se mýlíte a celou dobu mu jen házíte klacky pod nohy. To nepotřebuje. Proto vás Bůh nedal dohromady. Tak ho maximálně podpořte a až se vrátí a bude činit pokání a řekne: „Ty, já si myslím, že jsme tam neměli jezdit.“ – „To je v pohodě. Možná jsi to potřeboval udělat.“ Rozumíte mi?

Bůh vám mocně požehnej. Moc bych si přál, aby vám Bůh požehnal ve vaší chůzi s Bohem. Abyste porozuměli vyššímu záměru, který máte pro svá manželství a i pro vás samé. Protože vy všichni dohromady jste nevěsta. Ženy říkají: „Nevíte, jaké to je poddávat se.“ My to ale moc dobře víme, protože jsme v této roli v mnoha jiných situacích. Pod svými nadřízenými v práci. Pod Kristem, kterému se máme poddávat. Nejlepší způsob, jak naučit manželku, aby se poddávala ve spravedlnosti a pokoji, je, že se poddáte vy, pánové. Pokud vy jste ve vzpouře, tak co jí budete vykládat o poddanosti? Poddejte se Božímu jednání. Poddejte se Boží ruce. Poddejte se autoritě. A poddejte se nejen bez reptání. To je málo. Poddejte se s plnou důvěrou. Amen?

Jako zvláštní publikaci křesťanského časopisu o rodině

PŘIKRYTÍ

Vydal : PATMOS
Prosinec 2006

Není-li uvedeno jinak, jsou texty Písma citovány z Bible kralické
podle vydání z roku 1613.

Novozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické –
Nový zákon.

Copyright: 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek

Vydal: © BIBLION, Rudolfovská 20, 370 01 České Budějovice, www.nbk.cz

Citováno se svolením vydavatele.

Materiály jsou nabízeny zdarma, a proto jsou neprodejné. Veškeré náklady jsou hrazeny společenstvím PATMOS z dobrovolných darů. Vaše příspěvky velmi oceníme.

Číslo účtu: 51-1945090257, var. symbol 2000

Navštivte, prosíme, naše internetové stránky www.patmos.cz, kde nabízíme další materiály, kontakty a informace.

Budeme rádi, když nám napíšete na e-mailovou adresu patmos@patmos.cz nebo na adresu PATMOS, U potoka 26, 252 65.